

LBRIS

Anca Iurașcu

Antidot

We know
books

Copyright@ Anca Iurașcu

Copyright@ UNCONVENTIONAL PUBLISHING 2022

Toate drepturile rezervate, inclusiv de a reproduce fragmente din
carte.

UNCONVENTIONAL PUBLISHING

Str. Înclinată, Nr. 37, Lot 1, Constr. 1, Sector 5, București

email: contact@edituraup.ro

www.edituraup.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

IURAȘCU, ANCA

Antidot - Partea a doua / Anca Iurașcu. -

București : Editura Up, 2022

ISBN: 978-606-9706-44-2

821.135.1

Editor: Daniela Popa

Redactor: Oana Arion

Bun de tipar: Februarie 2022

Tipărit în România

Orice reproducere, totală sau parțială a acestei lucrări, fără acordul
scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform Legii
dreptului de autor.

Anca Iurașcu

ANTIDOT

Partea a doua

București, 2022

CAPITOLUL 16

EXREM. de frustrat, Pain se plimba aiurea prin celula aia, deja de vreo două ore. În ultimele două zile aproape că tocise podeaua de cât o frecase sub tălpi, dar picioarele mai că i se mișcau fără ca el să le controleze. Mâna îi pulsa acolo unde îl mușcase băiatul ăla. Îl cam durea, dar până acum era suportabil.

Purta un halat grotesc, din ăla de li se dă pacienților la spitale, care se leagă în spate cu un cordon subțire și care îți lasă fundul expus. Coada lui atârna lejer în jos printre picioare. Măcar ea se simțea bine. Se trezise dezbrăcat, deci oricum era mai bine acum, cu halatul ăsta oribil. Îi luaseră hainele și probabil tot ce găsiseră prin buzunare, inclusiv telefonul mobil pe care îl folosea să comunice cu șeful. Nu conta prea tare, pentru că aparatul era programat să șteargă toate

apelurile primite sau efectuate și mesajele scrise sau audio, așa că nu aveau ce să găsească pe el. Arma o rătăcise după încăierare și presupunea că e tot la ei, iar pistolul cu tranchilizante nu mai avea săgeți demult. Probabil le era și lor la fel de inutil cum îi fusese lui. Poate ar fi trebuit să-l arunce imediat ce a rămas fără săgeți.

Draci! Până în momentul ăla nici nu-și amintea exact câte teste făcuseră pe el. Se simțea mai rău decât un șobolan de laborator. Când îi văzuseră corpul păros, luaseră imediat o probă pentru analize. Apoi îi luaseră sânge și salivă și... închise ochii mârâind când revăzu scena aia... îi luaseră până și spermă. Ce dracu' puteau să facă cu sperma lui? Îi studiaseră fiecare parte a corpului și îl legaseră de o masă și băgaseră în tot soiul de aparate care bipăiau. Totul arăta îngrozitor de alb și de clinic și îi auzise bombănind că, dacă ar fi fost la laboratorul acum părăsit, ar fi putut să facă teste mai detaliate. Se cutremură numai gândindu-se. Și asta fusese partea ușoară.

Partea cea mai rea fusese interogatoriul. Cu femeia aia urâcioasă, Petterson, de la FBI. Încă o vedea cum intrase foarte relaxată în camera de interogatoriu, îmbrăcată cu un costum elegant, negru, în timp ce el era în halatul ăla.

— Agent Holy Petrerson, FBI. Cum te numești? îl întrebase, așezându-se la masă în fața lui.

Pain strânsese buzele încăpățânat, hotărât să nu spună o vorbă. Femeia rânji diabolică.

— Urăsc clișeele, dar asta se potrivește atât de bine acum. Deci, putem face asta pe calea ușoară sau pe calea mai grea. Ce alegi?

După ce îi apreciasse postura și ochii, rânjetul îi mai crescuse un centimetru.

— Am înțeles. Ei bine, nu sunt nici mare fană a violenței, așa că înainte să trecem la calea cea rea, pot să-ți mai dau o șansă.

Pain se strâmbase. Femeia mirosea a toate parfumurile posibile. Ceea ce îi irita nările cel mai tare era faptul că mirosul ei personal nu putea să-l detecteze pe sub ele, iar asta era cam suspect.

— Tipul pentru care lucrezi? Îți poți închipui că n-o să vină să te salveze. Și nici nu o să trimită pe cineva. Prea mare bătaie de cap și fără niciun rost, de fapt, pentru că tu nu ești decât un pion în *marele plan*. Și la asta dădu ochii peste cap în zeflema, dând impresia că se abține din râs. Așa că, sincer, de ce l-ai proteja, hm? Ia gândește-te!

— Dacă vorbesc și vă spun ce vreți să știți, mă veți ucide după aceea.

Holy pufnise la replica asta.

— Asta ar face șeful tău! Noi avem niște idei mult mai originale. Crezi că numai el poate face creații genetice? Oh, și nici nu vrei să știi cum arată un dolimetru, știi tu, aparatul care măsoară durerea? Savanții noștri te vor supune mai multor teste, dar crede-mă, niciunul nu se compară cu rezistența la durere.

Și îi zâmbise dulce, de parcă i-ar fi recitat o poezie de dragoste.

— Deci ce părere ai?

Pain o privise dezgustat. Și om dacă ar fi fost, nu i-ar fi plăcut de femeia aia. Din păcate, avea dreptate.

Șeful nu avea să trimită pe nimeni să-l salveze. Ar fi de-a dreptul idiot, dacă ar face-o. Dar știa că tot ce făcuse nu făcuse degeaba. Se luptase pentru propria libertate. Se luptase pentru o viață, fără să primească de ordine de la un om nebun și bolnav. Poate, dacă avea să le ofere destule informații, aveau să-l lase liber. Îi veni până și lui să râdă de asemenea gând. Singurul mod în care mai putea să scape acum era sub formă de cadavru.

— Numele meu e Pain, deși e irelevant. Misiunea mea era să-l găesc pe băiatul mutant. Nu știu mai multe amănunte despre proiectele sau intențiile șefului. Avea grijă să ne mențină cât mai puțin informați. Ne dădea doar frânturi, atât cât aveam nevoie pentru misiune. Mai mult nu am ce să vă spun. Puteți încerca orice instrumente de măsurat durerea vreți! îi zise în scârbă, resemnat.

— Vai, ce păcat! Cred că ne-am fi distrat grozav, oftase Holy. Și singurul motiv pentru care ați bombardat laboratorul era ca să-l găsiți pe băiat?

— Pentru mine, cel puțin, da. Presupun că alții aveau altceva de găsit, cu toate că știam că o caută și pe fata aia. Am avut norocul să dau peste amândoi.

— Deci nu știi de ce îi caută pe cei doi?

— Nu.

— Și nici nu bănuiești?

— Treaba mea nu era să bănuiesc ceva. Era în interesul meu să nu-mi bag nasul unde nu-mi fierbe oala, altfel riscam să-mi taie beregata.

Nu că acum o să sfârșesc altfel! se gândi în ciudat.

— Descrie-mi-l pe șeful tău, poruncise femeia privindu-l cu ochii mici și arătând fioroasă.

— Nu l-am văzut niciodată! Poartă o mască neagră pe față, tocmai ca să nu-l putem identifica.

— Ce ordine aveți în cazul în care erați prinși?

Asta părea pură curiozitate, dar dacă tot își dăduse drumul la gură...

— Nu am avut asemenea ordine. Șeful și-a luat toate măsurile de precauție necesare, pentru că știa că vom fi torturați până vom vorbi, așa că ne-a spus și ne-a arătat cât mai puțin.

Știa că cedase prea ușor, dar în clipa aia nu-i mai păsa de absolut nimic. Se așeză pe pat și privi ușa morocănos. Auzea pași și simțea niște mirosuri neplăcute. În definitiv, niciunul dintre cei care veniseră să-l vadă nu mirosise prea frumos. Putea simți după geamul ăla fumuriu oameni care îl priveau. Ei puteau să-l vadă. Discutau ceva, dar nu auzea decât murmure, nu înțelegea cuvinte. Era foarte supărător pentru o persoană obișnuită să distingă orice fel de sunet, pe o distanță de cel puțin o milă.

După o vreme, în celula lui apăru un bărbat mic de statură și destul de rotofei. Era grizonat, purta ochelari și clasicul halat de laborator. Se sprijinea aiurea într-un baston. Pain nu-și putu reține o tresărire scurtă, amintindu-și vag că el îl împușcase pe omul ăsta.

— Tu cine mai ești?

— Nu contează, îi răspunse Phil, așezându-se la masă.

— Bine, Nu Contează, și ce naiba vrei?

Mai exista un loc pe corpul lui pe care nu îl cercetaseră și studiaseră?

— Înțeleg de ce ești nervos, dar vreau să-ți propun ceva.

— Nu mă interesează, îl repezi Pain. Nu cred că ai ce să-mi oferi.

— Pot să te ajut să scapi, dacă, în schimb, îmi răspunzi la niște întrebări.

Pain îl privi cu ochii mici suspicioși. Omul părea inofensiv și fragil. Dacă pe toți ceilalți se temuse să-i atace, pentru că erau fie membri ai armatei, fie agenți FBI, toți antrenați să lupte și să ucidă în caz că trebuiau să se apere, pe doctorașul ăsta aiurit putea să-l ucidă dintr-o lovitură. Putea să parieze că nu avea niciun fel de pregătire. Măcar cât făcuseră teste pe el, ceilalți savanți fuseseră în permanență supravegheați. Țsta se băgase singur în cușca leului. Chiar și așa, tot efortul era degeaba. Ușa se înclua automat numai de pe dinafară. Cineva era probabil de partea cealaltă, așteptând să-i deschidă ca să iasă, după ce termina ce avea de spus.

— Bine, fie. Nu am nimic de pierdut, îi răspunse plictisit, lăsându-se pe spate de-a latul patului și proptindu-și spinarea de perete.

— Vreau să știi când ai primit mai exact misiunea de a-l căuta pe Jace Cold.

— Cine? A, băiatul? Sunt pe urmele lui demult. De vreo trei ani sau așa ceva. Dar de ce te interesează pe tine?

— Nu contează, îi trânti Phil, privindu-l încruntat. Tu trebuie doar să răspunzi!

Pain se încruntă la rândul său, simțind cum se adună nervii. Mult tupeu pe omulețul ăsta. Mârâi înfundat, încercând să se calmeze. Nu-i plăcea să fie repezit.

Lui Phil i se scurgeau mici picături de sudoare pe tâmpile și pe spate pe sub cămașă, iar mâna care nu ținea bastonul îi cam tremura în buzunar. Era mai greu decât credea să pară hotărât și neînfricat în fața dușmanului.

— Am avut de-a face în trecut cu șeful tău. Îl cunosc destul de bine.

— Bun, înseamnă că știi că dacă m-ajuti să scap, nu-mi faci niciun serviciu. Mă va ucide el oricum.

Doctorul Fay zâmbi strâmb și puțin sadic, deși pe undeva îi era milă de amărâtul din fața lui.

— Vom vedea. Stai liniștit, oricum nu mai vreau să știi decât un lucru. Ultima dată când am auzit de șeful tău își căuta un loc unde să-și construiască propriul laborator. Unde l-a construit până la urmă?

Pain rânji cu colți la Phil.

— Doctore, ar fi bine să te gândești serios la o soluție bună, dacă vrei într-adevăr să mă ajuti să scap.

În casă era răcoare și întuneric, dar Jace o cără fără nicio problemă în camera din față. O întinse cu grijă pe pat, apoi se prăbuși pe podea, închizând ochii. Își aminti de sandvișurile pe care le luase de la magazin și se scotoci în buzunare. Erau cam turtite.

— Cina, îi spuse, punându-i unul sub nas.

Jackie se uită la el, prea obosită ca să ridice mână și să-l ia, deși stomacul îi chiorăia de foame. Jace îl

desfăcu pe al său, mușcă poficios și mârâi aprobativ, iar ea nu mai rezistă.

— Dacă aveai sandvișurile în buzunar, ce ai în punga aia maro? se miră ea, mestecând.

— Oh, era cât pe ce să uit!

Se ridică și se repezi afară, de unde reveni cu punga în cauză. Aprinse lumina și rânji victorios la ea, îndesându-și ultima bucată de sandviș în gură.

Ea clipi iritată de brusca schimbare a luminii și se ridică pe marginea patului. Camera era mare și spațioasă, dat fiind că avea destul de puțin mobilier. În afară de patul dublu în care stătea, mai erau încă două asemănătoare și, înghesuit într-un colț, unul supraetajat. Toate aveau lenjerii desperecheate, șterse și tocite, dar păreau curate. Aproape de ușă era un dulap mare de lemn cu trei uși și, lângă el, o masă cu patru scaune fără spătar, toate din lemn. În peretele din spatele ei era o fereastră pătrată, cât să încapă lejer cinci oameni odată, nu doar unul, fără draperii. Jackie se întrebă dacă pe aici ar fi trebuit să intre, în cazul în care nu era ușa descuiată. În rest, nimic ce ar fi putut să sugereze a cui era casa, cum ar fi tablouri sau fotografii de familie. Arăta de parcă era căsuța celor șapte pitici din Albă-ca-Zăpada, dar mult mai bine crescuți.

— Uimitor de dotată această casă.

— Da, avem și un duș foarte modern, îi răspunse el zâmbind îngâmfat, așezându-se pe pat. Astea's pentru tine!

Îi întinse punga. Înăuntru erau o pereche de

pantaloni scurți de blugi, două tricouri, unul roșu și unul alb, și alte articole vestimentare care o făcură să se înroșească.

— Și înainte să mă întrebi, nu, nu le-am ales eu. Le-a ales doamna de la magazin, pe toate, sublinie Jace.

Jackie răsufă.

— Mersi, Jace, zâmbi, dar în aceeași secundă o senzație neplăcută i se răspândi în corp.

O făcu să strângă marginea pungii și să înghită în sec.

— Ziceai ceva de un duș? întrebă, dornică de o baie caldă și de puțină intimitate.

Asemănătoare camerei unde stăteau, baia era spațioasă și curată, iar ea nu putu să nu se minuneze din nou de comoditatea casei din mijlocul pădurii. Dădu drumul la apă și, cât așteptă să se încălzească, se dezbracă și își pieptănă puțin părul cu degetele. În sfârșit, putea să scape de rochia și halatul murdare. Jetul fierbinte îi oferii o stare de relaxare completă, dar, oricât de mult săpun folosea, nu putea să se curețe de senzația aia neplăcută. Știa prea bine ce era. Știa foarte bine, însă o ignora cu o perseverență pentru care era mândră de ea. Jace încerca să se revanșeze pentru că o supăraseră. În ciuda încăpățânării sale, nu putea să nu-i admire străduința. Aproape că uitase de supărare. Singurul motiv pentru care starea neplăcută nu-i dădea pace era faptul că nu-și ceruse scuze. Își mușcă buzele posacă.

Ei bine, pentru moment putea să se bucure de dușul revigorant. Închise ochii și lăsă apa să i se

scurgă pe trup, caldă ca o îmbrățișare. Involuntar își aminti de brațele lui care o strângeau când o săruta. Apoi imaginile din mintea ei luară o direcție destul de surprinzătoare. Aproape că simțea mâna lui urcând în sus pe talie până pe sân, mângâindu-l și strângându-l, apoi ajutând-o să-și dea jos halatul, căutând fermoarul rochiei. Fundalul scenei se schimbă brusc, ajungând fix în baia în care se afla acum. Degetele lui îi mângâiau pielea goală și Jackie se înfioră. Sărutul lui Jace coborî pe gât, făcând-o să geamă.

Se trezi, realizând că geamătul fusese real și își acoperi gura cu mâna, simțind cum se înroșește. Apa părea rece, în comparație cu focul care ardea în ea. Înjură în gând, închise robinetul și ieși din duș, concentrându-se în mod extrem pe mișcările sale, pentru ca imaginația să nu i-o mai ia razna. Pe mașina de spălat demodată și, probabil, nefuncțională, găsi niște prosoape la fel de demodate. Își șterse bine părul cu unul, la final, înfășurându-l în jurul capului ca pe un turban. Folosi un prosop mai mare ca să-și șteargă trupul și se îmbracă, evitând cu seriozitate să se uite în oglinda aburită și crăpată de pe peretele de lângă duș.

Când ieși din baie și îl găsi pe Jace dormind de-a curmezișul patului cu picioarele atârând aiurea, îi veni să râdă. Avea obrazul turtit de pernă și buzele întredeschise. Mai lipsea să saliveze și imaginea ar fi fost completă. Și în total contrast cu acel Jace sexy și înfocat din imaginația ei. Chicotind, se așeză pe alt pat, privindu-l. Era rândul lui la duș, dar nu prea îi venea să-l trezească. Până la urmă, el condusesese aproape non-stop. Era epuizat.

Se întinse și rămase cu ochii la Jace mult timp. Oricât se chinuia să le alunge, mintea ei tot revenea la imagini erotice și foarte puțin educative. După vreo oră de astfel de chinuri, Jackie ajunse la concluzia că somnul se hotărâse să n-o onoreze cu prezența, așa că se ridică și ieși din casă, gândindu-se că poate puțin aer o s-o ajute. Nu că nu s-ar fi bucurat de aer până în urmă cu vreo o oră, dar, cumva, nu era același lucru în mersul motocicletei. Se așeză pe treapta de sus și își scoase prosopul, lăsându-și părul să se usuce în voie. Era întuneric și nu vedea mare lucru, dar îi plăcea să audă sunetele pădurii: adierea ușoară care foșnea prin frunze, greierii și păsările de noapte. În ciuda agitației ființelor nocturne, i se părea foarte liniște. Probabil că lipsa mașinilor și a altor oameni era suficient de pronunțată cât să-i dea sentimentul de liniște.

— Jackie?

Ea tresări, sărind în picioare și cât pe ce să se prăbușească în jos pe scări. Jace o prinse de mâini și o ajută să-și recapete echilibrul.

— Hai, mă, fată! îi zise somnoros. Am impresia că, dacă nu eram eu, până acum sigur îți rupeai gâtul!

Se încruntă la el, trăgându-și mâinile și frecându-se la genunchi, unde se julise de balustrada de lemn.

— Nu sunt chiar atât de neîndemânică, îl contrazise.

Jace dădu ochii peste cap, neconvins. Din fericire, ea nu putea să-l vadă.

— De ce nu m-ai trezit?

— De ce să te trezesc? Ai baia la dispoziție oricând!
O privi pârând ușurat.